

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

11 октомври 2007 година*

По дело C-98/06

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание членове 68 ЕО и 234 ЕО от Högsta domstolen (Швеция) с акт от 8 февруари 2006 г., постъпил в Съда на 20 февруари 2006 г., в рамките на производство по дело

Freeport plc

срещу

Olle Arnoldsson,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: г-н А. Rosas, председател на състав, г-н U. Lohmus, г-н J. Klučka (докладчик), г-жа Р. Lindh и г-н Ал. Арабаджиев, съдии,

* Език на производството: шведски.

генерален адвокат: г-н P. Mengozzi,
секретар: г-н R. Grass,

като има предвид становищата, представени:

— за Freeport plc — от адв. M. Tagaeus и адв. C. Björndal, advokater,

— за г-н Arnoldsson — от адв. A. Bengtsson, advokat,

— за Комисията на Европейските общности — от г-н L. Parpala, г-н V. Bottka и г-жа A.-M. Rouchaud-Joët, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 24 май 2007 г.,

постанови настоящото

Решение

- ¹ Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74).

- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между учреденото по британското законодателство дружество Freeport plc (наричано по-нататък „Freeport“) и г-н Arnoldsson, който предявява иск срещу споменатото дружество пред съд, различен от съда на мястото, където се намира седалището му.

Правна уредба

- 3 Второ, единадесето, дванадесето и петнадесето съображение от Регламент № 44/2001 гласят:

„(2) Някои различия между националните норми, които са приложими по отношение на компетентността и признаването на съдебни решения, затрудняват гладкото функциониране на вътрешния пазар. Затова от съществено значение са разпоредбите за уеднаквяване на правилата за конфликт на юрисдикции по граждански и търговски дела и за опростяване на формалностите с оглед бързо и опростено признаване и изпълнение на съдебни решения от държавите-членки, които са обвързани по настоящия регламент.

[...]

(11) Правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице на това основание, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основаниято на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор. [...]

(12) Наред с местоживеенето на ответника трябва да съществуват алтернативни основания за компетентност, които са основани на тясна връзка между съда и процесуалното действие или с оглед да се улесни доброто упражняване на правосъдие.

[...]

(15) В интерес на хармоничното упражняване на правосъдие е необходимо да се минимизира възможността от едновременни производства и да се гарантира, че в две държави-членки няма да се произнасят противоречащи си съдебни решения. [...]"

4 Член 2, параграф 1, който се съдържа в озаглавения „Общи разпоредби“ раздел 1 от глава II от споменатия регламент, предвижда:

„При условията на настоящия регламент искове срещу лицата, които имат местоживеене в държава-членка, независимо от тяхното гражданство, се предявяват пред съдилищата на тази държава-членка.“

5 Съгласно член 3 от същия регламент, който също е част от споменатата глава II, раздел 1:

„1. Срещу лица, които имат местоживеене в държава-членка, могат да бъдат предявявани искове в съдилищата на друга държава-членка само при съблюдаване на правилата, установени в раздели 2—7 от настоящата глава.

2. По-специално правилата за национална компетентност, установени в приложение I, няма да се прилагат в техен ущърб.“

6 Член 5 от Регламент № 44/2001, който се съдържа в озаглавения „Специална компетентност“ раздел 2 от същата глава II, гласи, че срещу лице с местоживееене в една държава-членка може да бъде предявен иск в друга държава-членка при определени условия.

7 Нещо повече, член 6, точки 1 и 2 от същия регламент, също част от споменатия раздел 2, предвижда:

„Срещу лице с местоживееене в държава-членка може, също така, да бъде предявен иск:

- 1) когато то е един от множество ответници, в съдилищата по местоживееенето на всеки от тях, при условие че исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства;
- 2) като трета страна по дело за поръчителство или гаранция или в друго производство на трета страна [да се чете: „при привличане или встъпване“], в съда, сезиран с първоначалното дело, освен ако това дело е заведено единствено с цел това лице да бъде отклонено от подсъдността на съда, който би бил компетентен по неговото дело.“

Спорът по главното производство и преюдициалните въпроси

- 8 Дружеството, на което сътрудничи г-н Arnoldsson, от 1996 г. разработва проекти за развитието на търговски центрове от типа „заводски магазини“ на различни места в Европа. Freeport придобива повечето от проектите на това дружество, и в частност най-напредналия от тях, който е разположен в Kungsbacka (Швеция).
- 9 На срещата си на 11 август 1999 г. г-н Arnoldsson и генералният директор на Freeport сключват устно споразумение при откриването на заводския магазин в Kungsbacka първият да получи в лично качество комисиона от 500 000 GBP за довършване на проекта.
- 10 С писмен документ от 27 август 1999 г. Freeport потвърждава споменатото устно споразумение, като обаче добавя три условия за плащането на комисионата. Г-н Arnoldsson приема тези условия, едното от които предвижда, че сумата, която ще получи, ще бъде платена от дружеството, което ще стане собственик на обекта в Kungsbacka. След нови преговори Freeport изпраща на г-н Arnoldsson писмено потвърждение с дата 13 септември 1999 г. на сключеното с него споразумение (наричано по-нататък „споразумението“).
- 11 Откритият на 15 ноември 2001 г. заводски магазин в Kungsbacka е собственост на учреденото по шведското законодателство дружество Freeport Leisure (Sweden) AB (наричано по-нататък „Freeport AB“), което осигурява управлението му. Това дружество е собственост на дъщерно дружество на Freeport, което контролира сто процента от Freeport AB.
- 12 Г-н Arnoldsson изисква както от Freeport AB, така и от Freeport плащането на комисионата, за която се е договорил с последното дружество. Freeport AB отхвърля искането с мотива, че не е страна по споразумението и че впрочем не е било учредено към момента на сключването на това споразумение.

- 13 След като искането му не е удовлетворено, на 5 февруари 2003 г. г-н Arnoldsson сезира Göteborgs tingsrätt, като иска двете дружества да бъдат осъдени солидарно да му платят сумата от 500 000 GBP или равностойността ѝ в шведска валута, заедно с лихвите.
- 14 За да установи компетентността на този съд спрямо Freeport, г-н Arnoldsson основава иска си на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001.
- 15 Freeport възразява, че не е учредено в Швеция и че няма достатъчно тясна връзка между исковете, за да обоснове компетентността на Göteborgs tingsrätt по смисъла на споменатата разпоредба. В това отношение Freeport твърди, че насоченият срещу него иск е на договорно основание, докато този срещу Freeport AB има деликтно или квази-деликтно основание поради липсата на договорно правоотношение между г-н Arnoldsson и това дружество. Тази разлика в правните основания на исковете, насочени срещу Freeport AB и Freeport, била от такова естество, че не допускала прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, доколкото не можело да се докаже връзка между двата иска.
- 16 Göteborgs tingsrätt отхвърля възражението за недопустимост.
- 17 Freeport обжалва пред Hovrätten för Västra Sverige, който отхвърля жалбата.
- 18 Тогава това дружество сезира Högsta domstolen, който в преюдициалното си запитване посочва, че в Решение от 27 септември 1988 г. по дело Kalfelis (189/87, Recueil, стр. 5565) Съдът е постановил, че съд, който съгласно член 5,

точка 3 от Конвенцията от 27 септември 1968 г. относно компетентността и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“) е компетентен да разглежда иск в частта му, основана на деликтна отговорност, не е компетентен да разглежда останалите части на същия иск, които не са на деликтно основание. Според препращащата юрисдикция Съдът е заключил в точка 50 от Решение от 27 октомври 1998 г. по дело Réunion européenne и др. (C-51/97, Recueil, стр. I-6511), че не може да се смята, че има връзка между две претенции от един и същ иск за обезщетение за вреди, насочени срещу различни ответници и основани, едната на договорна отговорност, а другата — на деликтна отговорност. В този смисъл препращащата юрисдикция иска да провери дали искът срещу Freeport AB има договорен характер, при положение че това дружество не се е задължило нито чрез свой законен представител, нито чрез пълномощник.

19 Тази юрисдикция освен това подчертава, че в точки 8 и 9 от посоченото по-горе Решение по делото Kalfelis Съдът е постановил, че изключението, предвидено в член 6, точка 1 от Брюкселската конвенция, дерогиращо принципа на компетентността на юрисдикциите на държавата по местоживеенето на ответника, трябва да се тълкува така, че да не се накърни самото съществуване на този принцип, по-специално като се позволи на ищеца да предяви иск, насочен срещу множество ответници, с единствената цел да изключи един от тях от компетентността на съдилищата на държавата, където се намира местоживеенето му. Препращащата юрисдикция обаче посочва, че ако член 6, точка 2 от Регламент № 44/2001 изрично предвижда такава хипотеза, не е такъв случаят с точка 1 от същия член. Тя се пита по какъв начин следва да тълкува тази точка 1 в това отношение.

20 Препращащата юрисдикция освен това си задава въпроса дали вероятността да бъде уважен предявеният срещу ответника иск пред съдилищата на държавата, където се намира местоживеенето му, трябва да се преценява другояче при разглеждането на въпроса за риска от постановяване на противоречащи си съдебни решения, посочен в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001. Пред тази юрисдикция Freeport изтъква, че не съществува никакъв риск от постановяване на противоречащи си съдебни решения. Според дружеството съгласно шведското право договорите не могат да задължат трети лица, в случая Freeport AB,

да извършат плащане. Оттук Freeport заключава, че искът срещу Freeport AB е бил лишен от правно основание и е бил предявен единствено за да позволи предявяването на иск срещу Freeport пред шведски съд.

21 При тези обстоятелства Högsta domstolen решава да спре производството и да отправи към Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Дали искът, който е основан върху твърдение за задължение за плащане, обвързващо дадено акционерно дружество и произтичащо от поето задължение, има договорен характер с оглед прилагането на член 6, точка 1 от Регламент [...] № 44/2001 [...], дори ако задължилото се лице не е нито законен представител на споменатото дружество, нито негов пълномощник?

2) Ако отговорът на първия въпрос е утвърдителен: освен изрично посочените в член 6, точка 1 условия, съдебната компетентност предполага ли искът, насочен срещу ответника пред съдилищата на държавата, където се намира местоживеенето му, да не е предявен единствено с цел да позволи иск срещу друг ответник да бъде отнесен пред съд, различен от този, който по принцип би бил компетентен?

3) Ако отговорът на втория въпрос е отрицателен: трябва ли вероятността да бъде уважен искът, предявен срещу ответника в съдилищата на държавата, където се намира местоживеенето му, да се преценява другояче при разглеждането на въпроса за риска от постановяването на противоречащи си съдебни решения, посочен в член 6, точка 1?“

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 22 С първия въпрос препращащата юрисдикция иска да се установи дали иск, основан на твърдение за задължение за плащане, обвързващо дадено акционерно дружество и произтичащо от поето задължение, има договорен характер с оглед прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, дори и ако задължилото се лице не е нито законен представител на споменатото дружество, нито негов пълномощник.

Становища, представени пред Съда

- 23 Както страните по главното производство, така и Комисията на Европейските общности напомнят, че понятието за дело, свързано с договор, не може да се разбира като засягащо ситуация, в която не е налице свободно поето задължение от едно към друго лице. По тази точка те отправят към практиката на Съда относно член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция, чиито разпоредби са по същество идентични с тези на Регламент № 44/2001 (вж. по-специално Решение от 17 юни 1992 г. по дело Handte, C-26/91, Recueil, стр. I-3967, точка 15; посоченото по-горе Решение по дело Réunion européenne и др., точка 17; и Решение от 17 септември 2002 г. по дело Tassoni, C-334/00, Recueil, стр. I-7357, точка 23).
- 24 Въз основа на това припомняне Freeport заключава, че между Freeport AB и г-н Arnoldsson липсват договорни правоотношения, доколкото първото не се е задължило спрямо втория. Дружеството твърди, че нито законен представител,

нито пълномощник на Freeport AB не са поемали каквото и да е задължение спрямо споменатото лице и че това дружество изобщо не е утвърдило споразумението за плащането на дължимата сума.

25 Г-н Arnoldsson приема, че към датата на сключването на споразумението заводският магазин в Kungsbacka, който все още не е бил отворен, не е бил собственост на никое дружество. Той уточнява, че към същия момент не е можело да има нито законен представител, нито пълномощник, способни да представляват Freeport AB. Той обаче настоява, от една страна, че Freeport е сключило споразумение както за своя сметка, така и за сметка на бъдещото дружество — собственик на споменатия магазин, и от друга страна — че по силата на такова споразумение Freeport е инструктирало бъдещото дружество, а именно Freeport AB, да изплати дължимата сума на г-н Arnoldsson. По-нататък, присъединявайки се към групата Freeport, Freeport AB приело задължението за плащане, което му е възложено.

26 Затова г-н Arnoldsson смята, че съдържащото се в споразумението задължение, свободно поето от Freeport AB, несъмнено не е с извъндоговорен характер, а се вписва все пак в едно договорно правоотношение. Така той заключава, че с оглед на прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 искът, предявен както срещу Freeport AB, така и срещу Freeport, е иск на основание договорна отговорност.

27 Комисията смята, че националната юрисдикция трябва да разгледа правоотношението между Freeport AB и г-н Arnoldsson и да определи дали това отношение може да се смята за договорно. Тази юрисдикция можела въз основа на всички фактически и правни обстоятелства по главното дело да прецени дали към момента на сключването на споразумението Freeport е бил законен представител или пълномощник на Freeport AB.

28 Комисията обаче смята, че първият от отправените въпроси няма отношение към тълкуването на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, така че е излишно да се отговаря на този въпрос.

29 Всъщност според нея този въпрос цели да узнае дали член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 може да се тълкува в светлината на съображенията, изложени в точка 50 от посоченото по-горе Решение по дело *Réunion européenne* и др. Фактическият и правен контекст на главния спор обаче бил съвсем различен от този по това решение. Всъщност, за разлика от последното дело, в което искът в главното производство е бил предявен пред съд на държава-членка, където не се е намирало местоживеенето на нито един от ответниците, главният спор включвал прилагането на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, тъй като г-н *Arnoldsson* е предявил иска си пред шведския съд, в чийто район се намира седалището на *Freeport AB*. Според Комисията точка 50 от посоченото по-горе Решение по делото *Réunion européenne* и др. представлява единствено припомняне на общото правило, според което изключенията от принципа за компетентността по местоживеенето на ответника трябва да се тълкуват стеснително.

30 В случай че Съдът сметне за необходимо да отговори на първия отправен въпрос, Комисията твърди, че разликата между иск на договорно основание и иск на деликтно основание не изключва приложението на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, но може да се вземе предвид от националната юрисдикция, когато тя преценява дали е налице условието за съществуване на определена степен на връзка между исковете, която да обоснове тяхното разглеждане и решаване заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.

Отговор на Съда

31 Според постоянната съдебна практика в рамките на въведеното с член 234 ЕО производство за сътрудничество между националните юрисдикции и Съда, той трябва да даде на препращащия съд полезен отговор, който да му позволи да реши спора, с който е сезиран. С оглед на това при необходимост Съдът трябва да преформулира въпросите, които са му зададени (Решение от 23 март 2006 г. по дело *FCE Bank, C-210/04, Recueil*, стр. I-2803, точка 21, и цитираната съдебна практика).

- 32 В това отношение следва да се напомни, че препращащата юрисдикция пита дали иск като предявения от г-н Arnoldsson срещу Freeport AB е с договорен характер, като тази юрисдикция изхожда от предпоставката, че член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 намира приложение единствено в случаите на идентичност на правните основания на исковете, предявени срещу различните ответници пред съдилищата по местоживеенето на един от тях.
- 33 Следователно е уместно да се разгледа дали тази предпоставка съответства на Регламент № 44/2001, анализирайки по същество въпроса дали член 6, точка 1 от този регламент намира приложение в хипотезата, когато искове срещу множество ответници, предявени пред съдилищата по местоживеенето на един от тях, имат различни правни основания.
- 34 В това отношение предвидената в член 2 от Регламент № 44/2001 компетентност, а именно компетентността на юрисдикциите на държавата-членка, на чиято територия се намира местоживеенето на ответника, представлява общия принцип и единствено чрез дерогация от този принцип споменатият регламент въвежда правила за специална компетентност в изчерпателно изброени случаи, в които исковете срещу ответника може или трябва, в зависимост от случая, да бъдат предявявани пред юрисдикция на друга държава-членка (вж. Решение от 13 юли 2006 г. по дело Reisch Montage, С-103/05, Recueil, стр. I-6827, точка 22, и посочената съдебна практика).
- 35 По-нататък, съгласно постоянната съдебна практика споменатите правила за специална компетентност подлежат на стриктно тълкуване и не допускат тълкуване, излизащо извън хипотезите, изрично предвидени в Регламент № 44/2001 (посоченото по-горе Решение по дело Reisch Montage, точка 23 и посочената съдебна практика).

- 36 Всъщност, както е видно от единадесето съображение от Регламент № 44/2001, правилата за компетентността трябва да са във висока степен предвидими и основани на принципа, че компетентността по правило се основава на местоживеенето на ответника и винаги трябва да е налице, освен в няколко ясно определени ситуации, когато основаниято на спора или автономията на страните изисква или предполага различен свързващ фактор.
- 37 Що се отнася до специалната компетентност, предвидена в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, тази разпоредба предвижда, че когато лицето е един от множество ответници, срещу него може да бъде предявен иск и пред съдилищата по местоживеенето на всеки от тях, при условие че „исковете са в такава тясна връзка, че е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства“.
- 38 От текста на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 не следва, че идентичността на правните основания на предявените срещу различните ответници искове е част от условията, предвидени за прилагането на тази разпоредба.
- 39 В съответствие с вече постановеното относно прилагането на член 6, точка 1 от Брюкселската конвенция е необходимо да се провери дали между различните искове на един и същ ищец срещу различни ответници съществува връзка, така че да е целесъобразно те да бъдат решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства (вж. посоченото по-горе Решение по дело Kalfelis, точка 13).

40 Съдът вече е имал случай да уточни, че за да се смятат съдебните решения за противоречиви, не е достатъчно да съществува различие в решението на спора, но е необходимо и това различие да се вписва в рамките на същите фактически и правни обстоятелства (Решение от 13 юли 2006 г. по дело Roche Nederland и др., C-539/03, Recueil, стр. I-6535, точка 26).

41 Националната юрисдикция трябва да прецени наличието на връзка между различните отнесени пред нея искове, с други думи съществуването на риска от противоречащи си съдебни решения, постановени в различни производства, и в това отношение да вземе предвид всички необходими обстоятелства по делото, което би могло — при необходимост и без да е задължителна част от преценката — да я подтикне да отчете и правните основания на предявените пред тази юрисдикция искове.

42 Това тълкуване не би могло да се засегне от прочита на точка 50 от посоченото по-горе Решение по дело Réunion européenne и др.

43 Както правилно подчертава Комисията, споменатото решение има различен фактически и правен контекст от спора по главното производство. На първо място, предмет на това решение е било приложението на член 5, точки 1 и 3 от Брюкселската конвенция, а не на член 6, точка 1 от същата конвенция.

44 На второ място, споменатото решение, за разлика от настоящото дело, се отнася до кумулирането на специална компетентност, основана на член 5, точка 3 от Брюкселската конвенция, за разглеждането на иск с деликтен характер, и на друга специална компетентност за разглеждането на иск с договорен характер,

с мотива че между двата иска съществува връзка. С други думи, посоченото по-горе Решение по дело Réunion européenne и др. засяга иск, предявен пред юрисдикция на държава-членка, където не се е намирало местоживеенето на нито един от ответниците по главното производство, докато в спора по главното производство искът е предявен в приложение на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 пред юрисдикцията на мястото, където се намира седалището на един от ответниците по главното производство.

45 Именно в контекста на член 5, точка 3 от Брюкселската конвенция Съдът е могъл да заключи, че не може да се смята, че има връзка между две претенции от един и същ иск, насочени срещу различни ответници и основани, едната на договорна отговорност, а другата — на деликтна отговорност (посоченото по-горе Решение по дело Réunion européenne и др., точка 50).

46 Да се приеме, че основана на член 5 от Регламент № 44/2001 компетентност — която е специална компетентност, прилагана в изчерпателно изброени хипотези — може да служи като основа за разглеждане на други иски, би нарушило структурата на споменатия регламент. Когато обаче компетентността на съда се основава на член 2 от споменатия регламент, както е в случая със спора по главното производство, евентуалното прилагане на член 6, точка 1 от същия регламент става възможно, стига да са изпълнени условията по тази разпоредба, които са разгледани в точки 39 и 40 от настоящото решение, без да е необходимо да е налице идентичност на правните основания на постъпилите иски.

47 Предвид горните съображения, на първия въпрос следва да се отговори, че член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 трябва да се тълкува в смисъл, според който фактът, че предявените срещу множество ответници иски имат различни правни основания, не е пречка за прилагането на тази разпоредба.

Относно втория въпрос

- 48 С втория въпрос препращащата юрисдикция иска по същество да се установи дали приложението на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 предполага, че искът не трябва да е предявен срещу множество ответници с единствената цел да изключи един от тях от компетентността на съдилищата на държавата-членка, където се намира местоживеенето му.

Становища, представени пред Съда

- 49 Г-н Arnoldsson и Комисията са на мнение, че специалната компетентност, предвидена в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, за разлика от тази по точка 2 от същия член не е подчинена на условието искът да не е предявен с единствената цел да изключи даден ответник от компетентността на съда по местоживеенето му. Всъщност те по същество смятат, че посоченото в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 условие относно наличието на връзка между исковете е достатъчно тясно формулирано, за да се избегне рискът от злоупотреба с правилата за компетентността.
- 50 Обратно, Freerport смята, че този риск обосновава приложението на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 да бъде подчинено на същото условие като това по точка 2 от същия член. От една страна, последното условие, с което се забранява злоупотребата с правилата на съдебната компетентност, предвидени в споменатия регламент, било общ принцип, който трябва също да се спазва и при прилагането на член 6, точка 1 от същия регламент. От друга страна, прилагането на такова условие било оправдано в частност от принципа на правната сигурност и от изискването да не се накърнява принципът, според който искът се предявява пред съда по местоживеенето на ответника.

Отговор на Съда

- 51 Както правилно отбелязва препращащата юрисдикция, член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 не предвижда изрично — за разлика от точка 2 от същия член — хипотезата, в която искът е предявен единствено за да отклони ответника от подсъдността на съда, който би бил компетентен по неговото дело. По този повод Комисията посочва, че при едно от измененията на Брюкселската конвенция държавите-членки са отказали да преповторят и в член 6, точка 1 тази хипотеза, включена в споменатата точка 2, преценявайки, че общото условие за наличието на връзка е по-обективно.
- 52 Следва да се напомни, че след като споменава хипотезата, в която ищец би могъл да предяви иск срещу множество ответници с единствената цел да изключи един от тях от компетентността на съдилищата на държавата, където е местоживеенето му, Съдът заключава в посоченото по-горе Решение по делото *Kalfelis*, че за да се изключи такава възможност, е необходимо да съществува връзка между исковете, формуирани срещу всеки от ответниците. Съдът решава, че правилото по член 6, точка 1 от Брюкселската конвенция се прилага, когато исковете срещу различни ответници са свързани при предявяването им, с други думи, когато е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства.
- 53 Така това изискване за връзка не произтича от редакцията на член 6, точка 1 от Брюкселската конвенция, а е изведено от Съда чрез тълкуване на тази разпоредба, с цел да се избегне рискът изключението от принципа за компетентността на юрисдикциите на държавата по местоживеенето на ответника, предвиден в споменатата разпоредба, да накърни самото съществуване на този принцип (посоченото по-горе Решение по делото *Kalfelis*, точка 8). Това изискване, потвърдено впоследствие с посоченото по-горе Решение по дело

Réunion européenne и др. (точка 48), получава изрично потвърждение в редакцията на член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001, който замества Брюкселската конвенция (Решение по дело Roche Nederland и др., посочено по-горе, точка 21).

54 При това положение на отправения въпрос следва да се отговори, че член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 се прилага, когато исковете срещу различните ответници са свързани при предявяването им, с други думи, когато е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства, без да е необходимо освен това да се установява отделно, че исковете не са предявени с единствената цел един от ответниците да бъде изключен от компетентността на съдилищата на държавата-членка, където се намира местоживеенето му.

Относно третия въпрос

55 С третия въпрос препращащата юрисдикция по същество пита дали вероятността да бъде уважен искът, предявен срещу ответника в съдилищата на държавата, където се намира местоживеенето му, има отношение при разглеждането на въпроса за риска от постановяване на противоречащи си съдебни решения, посочен в член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001.

56 От изложението на препращащата юрисдикция обаче е видно, че при отправянето на този въпрос тя изхожда от предпоставката, че за да съществува връзка между няколко иска, те трябва да имат едно и също правно основание. Всъщност в този контекст Freerport изтъква, че не е имало никакъв риск от постановяването на противоречащи си съдебни решения, тъй като съгласно шведското право договорите не можели да задължат трето лице да извърши плащане и следователно насоченият срещу Freerport AB иск бил лишен от правно основание.

57 Както обаче беше изтъкнато по първия въпрос, член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 може да се прилага в хипотезата, когато исковете, насочени срещу различни ответници, имат различни правни основания.

58 Предвид този отговор, не следва да се отговаря на третия въпрос.

По съдебните разноски

59 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения, Съдът (трети състав) реши:

- 1) Член 6, точка 1 от Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела трябва да се тълкува в смисъл, според който фактът, че предявените срещу множество ответници искове имат различни правни основания, не е пречка за прилагането на тази разпоредба.

- 2) Член 6, точка 1 от Регламент № 44/2001 се прилага, когато исковете срещу различните ответници са свързани при предявяването им, с други думи, когато е целесъобразно те да бъдат разгледани и решени заедно, за да се избегне рискът от противоречащи си съдебни решения, постановени в отделни производства, без да е необходимо освен това да се установява отделно, че исковете не са предявени с единствената цел един от ответниците да бъде изключен от компетентността на съдилищата на държавата-членка, където се намира местоживеенето му.

Подписи